

Oog om oog, tand om tand

Een verhaal van Christian Deterink

Deel I.

De onderzoeksjournalist

Reggie Geiger zat te wachten achter het stuur van zijn aan de kant van de weg geparkeerde auto. Het was diep in de nacht en omdat de motor was uitgeschakeld en er geen enkel lichtje brandde, was hij van buiten nauwelijks zichtbaar. Maar dat was natuurlijk ook de bedoeling. Langzaam kauwend op een al lang niet meer vers broodje en staarde hij naar een woning aan de overzijde van de straat. Daar was het echter al uren even rustig als in de rest van deze uitgestorven wijk, waarin iedereen leek te slapen. Reggie zuchtte en vroeg zich niet voor het eerst af of hij zijn tijd aan het verdoen was. Had hij niet thuis moeten zitten om te studeren? Of ook gewoon moeten slapen, zoals een normaal mens zou doen? Morgenochtend werd hij immers gewoon weer verwacht aanwezig te zijn bij een werkcollege...

Maar toch zat hij dus hier, eindeloos te wachten op iets dat misschien nooit zou komen. Hij prentte zich in dat vele beroemde journalisten zo waren begonnen: *'playing the waiting game'*. Het ontsluiten van een sensationele waarheid was maar al te vaak een kwestie van engelengeduld. Hoe lang hadden Woodward en Bernstein bijvoorbeeld wel niet zitten wachten, tot ze dan uiteindelijk getuige waren geweest van de inbraak in het Watergate-gebouw?

Niet dat hij zichzelf met deze grootheden wilde vergelijken; ten slotte was hij zelf nog maar een beginnend journalistje, die zelfs nog midden in zijn studie zat. Maar hij hield zichzelf wel graag voor dat hij beschikte over de juiste eigenschappen om een echt goede journalist te worden: nieuwsgierigheid, vasthoudendheid en opmerkzaamheid.

Precies die laatste eigenschap had er misschien wel voor gezorgd dat hem een goede maand geleden iets was opgevallen, dat de meeste anderen waarschijnlijk zou ontgaan. Namelijk dat zijn buurman wel een heel afwijkend dagritme had. Het was dat Reggie zo'n lichte slaper was, en bovendien zo'n gevoelige neus had, want anders was het hem vast ontgaan. Maar hoe dan ook bleek dat de buurman, Trevor Hawke, dikwijls midden in de nacht thuis kwam. En wat dan nogal opvallend was, was dat hij dan diezelfde nacht nog soms zijn truck stond schoon te maken, of dingen aan het verbranden was in de allesbrander die op zijn veranda geïnstalleerd

was. Het was allemaal misschien helemaal niet zo verdacht, als het de laatste tijd niet zo vaak in het nieuws was, dat er een seriemoordenaar in de stad actief was.

En dat bracht Reggie dus uiteindelijk hier, posterend voor het vreemde huis elders in de stad waar Hawke enkele uren eerder naar binnen was gegaan. En sindsdien was het stil geweest. Alleen een gedempt licht dat door de dichtgetrokken gordijnen naar buiten scheen, verried dat er mensen binnen waren.

Hij schrok op toen hij iets meende te horen. Gealarmeerd draaide hij een raamde open. Hij hoorde het opnieuw, nu veel beter. Een gil; gesmoord, maar toch. Hij keek naar het huis en merkte heel vaag bewegende schaduwen op achter de gordijnen van de woonkamer. Er was iets gaande, dat was duidelijk. Hij beseftte dat hij iets moest doen en dat vervulde hem met angst. Hij vroeg zich opeens af hoe goed hij dit doordacht had. Zijn intentie leek zo duidelijk: Hawke ontmaskeren als de seriemoordenaar die de stad al maanden teisterde en hiermee zijn eerste faam te oogsten als aanstormend journalist. Maar het plan was nooit geweest om zichzelf hierin te mengen en zich hierdoor in gebaar te brengen. Tegelijkertijd wist hij dat hij niet werkeloos kon toezien als Hawke op dit moment echt een nieuw slachtoffer aan het maken was.

Met een bonkend hard rommelde in zijn dashboard-kastje en vond het pistool dat daar lag. Nadat hij het achter zijn riem had gestoken, stapte hij uit. Zachtjes drukte hij het portier dicht om vooral geen geluid te maken. Vervolgens liep hij, licht gebogen, richting het huis. Er waren nog steeds donkere vormen te zien achter de gordijnen en Reggie hoorde gedempt stemgeluid. Hij liep de voortuin in en drukte zich tegen de houten wand van de woning. Oké, en nu? Hij keek om zich heen en pas nu merkte hij op dat de voordeur op een kier stond. Het kippenvel kroop omhoog op zijn armen. Opnieuw hoorde hij een gesmoorde kreet vanuit het huis komen; een kreet die duidelijk angst uitdrukte. Ook hoorde hij gestommel.

“Shit”, prevelde Reggie. Hij overwoog snel terug te rennen naar de auto en hier in de relatieve beschutting de politie te bellen. Maar hoe lang zouden zij erover doen om ter plaatse te zijn? Een kwartier? Twintig minuten? Hij had het sterke gevoel dat dit veel te laat zou zijn voor wat het ook was dat hier gebeurde. Reggie keek weer naar de deur en de nieuwsgierigheid kreeg bij hem de overhand: hij móest zien wat er aan de hand was. Hij sloop richting de deur en drukte deze heel voorzichtig met de toppen van zijn vingers open. De deur draaide geluidloos naar binnen open. Reggie ademde langzaam uit. Hij keek voorzichtig langs de deurpost naar binnen. Een donkere hal. En opnieuw een gil, hoger nu en dringender. Reggie kreunde zacht in zichzelf, maar stapte toch over de drempel de woning binnen. Zijn blik viel al snel op de deur die naar de woonkamer moest leiden. Terwijl hij er naar toe sloop, hoorde hij een zware stem zeggen: “Zo, en nu gaat het feest beginnen...” Hawke?

Ook de woonkamerdeur stond op een kier. Reggie duwde hem iets verder open en keek heel voorzichtig naar binnen. Wat hij zag, bezorgde hem spontaan rillingen. Midden in de kamer zat een vrouw vastgebonden op een stoel. Haar jurk was gescheurd en bebloed. Op haar mond zat een stuk duct-tape en haar ogen waren wijd geopend gesperd. Voor haar stond een forse man in een houthakkershemd. Ondanks dat Reggie alleen zijn rug zag, wist hij zeker wie het was. Maar wat veel onrustbarer was, was het lange mes dat losjes in diens rechterhand hing. Het lemmet blonk in het schaarse licht.

Dus zijn vermoeden was juist geweest, besepte Reggie, opeens niet meer zeker wetend of hij hier nu blij mee moest zijn. Maar hij wist dat hij nu al te laat was om nog om te keren. Ademloos haalde hij het pistool achter zijn broekriem te voorschijn en stapte de kamer in, juist op het moment dat Hawke gromde; "Ik hoop dat je krijgt als een mager speenvarken, *bitch!*" Hij hief zijn mes, maar bevroor in zijn beweging toen Reggie onhandig tegen een de poot van een stoel stootte.

Nu was definitief het moment om nog om te draaien, voorbijgegaan, besepte Reggie. Hij besepte dat hij nu snel moest handelen.

"Laat dat mes vallen", bracht hij uit, zichzelf meteen vervloekend dat zijn stem zo onvast geklonken had. Hij richtte het pistool op Hawke. Deze draaide zich langzaam, als in slow motion om. Hij vorste Reggie met dichtgeknepen ogen.

"Wel wel, als dat niet de buurjongen is", smaalde de man, zonder enige angst of zelfs maar verbazing te tonen.

"Laat het mes vallen", herhaalde Reggie.

Hawke bewoog het mes voor zijn ogen alsof hij het voor het eerst zag, "Dit mes?", vroeg hij zogenaamd verbaasd. Hij liet een vinger langs het snijvlak glijden.

"Weet je wel wat voor een mes het is?" Hawke deed een stap naar voren, alsof hij het Reggie wilde graag laten zien.

"Stop of ik schiet", schreeuwde Reggie harder dan hij had gewild.

Hawke glimlachte, alsof hij Reggie's dwaasheid wel kon vergeven, "Een uitbeenmes is het. Uitstekend om vlees van botten te snijden, natuurlijk. Maar kijk eens naar deze scherpe punt..." Hawke deed nog een stap dichterbij.

"Ik schiet!", riep Reggie die ergens, heel ver weg, voelde dat hij in paniek was geraakt. Zijn trillende vinger drukte tegen de trekker, maar hij durfde nog steeds niet over te halen.

"... die is uitstekend om heel precies iets te doorboren", ging Hawke onverstoord door, "zoals bijvoorbeeld een oog!" En met die woorden stortte de man zich in een plotselinge uitbarsting van woedende energie op Reggie. Reggie wist nog één keer te schieten, maar de kogel miste zijn belager volledig. Het volgende moment lag hij al op zijn rug op de vloer en liet Hawke boven hem zijn mes op hem neerkomen. Tot zijn afgrijzen besepte Reggie dat hij in praktijk ging brengen wat hij al gezegd had...

De vastgoedman

Het was een stralende dag toen Randolph Lanford uit de draaideuren stapte van de kantoorcolos waarin het bedrijf waar hij werkte was gevestigd. Met een vlugge beweging lifte hij de Christian Dior-zonnebril uit de zak van zijn jasje en zette deze op zijn neus. Het was druk op het trottoir van West Madison Street, maar hij bewoog zich meteen soepel en doelbewust tussen de menigte door.

“Echt ik beloof je, dit wordt een kat in het bakkie”, riep hij naar achteren naar de jongeman die na hem uit de draaideur te voorschijn was gekomen en hem nu probeerde bij te houden. Net als Randolph was hij gekleed in een zichtbaar duur en getailleerd pak. Hij veegde onhandig de koffie van zijn mouw die daar zojuist op was gemorst door een voorbijganger, en slikte zichtbaar een vloek in.

“Denk je, Rand?”

“Ik weet het wel zeker, Jeb”, grijnsde Rand, die nog steeds stevig door beende. Net zoals op andere kantoordagen was hij op weg naar Millennium Park, waar hij ook altijd bij hetzelfde tentje een café latte en broodje zou kopen, om dit vervolgens op te eten in de zon op een bankje, het liefst eentje met een goed uitzicht op Lake Michigan.

“En ook nog eens voor de huurprijs die we willen!”, vervolgde Rand. Hij had het nog steeds over de grote deal waar ze een groot deel van de ochtend mee bezig waren geweest. Deze betrof de mogelijke huur van een kantoorgebouw hier in Chicago door een grote firma. De hele ochtend hadden ze op de mogelijke huurders ingesproken.

“Wa-waarom denk je dat?”, vroeg zijn collega Jeb, die nog steeds moeite had om bij te blijven.

“Omdat ze niet meer kunnen weigeren!”, zei Rand, die zich omdraaide en zijn collega toe lachte, “Omdat ik ze het idee heb weten aan te praten dat dit een unieke mogelijkheid is!”

Ze waren aangekomen bij de kruising met State Street en Rand stapte zonder te kijken van de stoep de straat op. Meteen klonk de woedende claxon van een snel naderende autobus. Hij stopte midden in zijn beweging en zette vlug een stap naar achteren. Op hetzelfde moment daverde de bus op nog geen meter afstand voor hem langs.

“Ik heb ze zo lang proberen te overtuigen van alle nadelen”, vervolgde Rand in dezelfde toon, zich nog steeds richtend naar Jeb, “dat ze nu zéker weten dat ze het moeten doen.” Rand was ogenschijnlijk totaal onaangedaan over de bijna-aanrijding en Jeb staarde hem sprakeloos aan. Maar een moment later liep Rand alweer door, en moest Jeb zich wederom haasten om niet achterop te raken.

Enkele minuten later hadden ze het park bereikt. Rand en Jeb liepen inmiddels naast elkaar, maar Rand had nog steeds het hoogste woord.

“Het geeft allemaal weer aan hoe belangrijk een goede mentaliteit is in dit vak”, bracht hij uit bij wijze van conclusie: “Je moet slim zijn als een boekhouder, maar ook zo sluw als een straatvechter.”

Jeb knikte geestdriftig en herhaalde als een vlijtige leerling: “Een straatvechter inderdaad”.

Rand knikte tevreden en hief een vinger; “Je moet goed onthouden...”, begon hij, voordat hij zich verstapte en bijna onderuit ging. Hij vloekte en keek opzij. Hij zag dat hij was gestruikeld over de uitgestrekte arm van een man die bewegingloos op zijn buik op een parkbankje lag. De man was bepaald haveloos gekleed en er steeg een onmiskenbaar ranzige geur van hem op. Om het beeld te completeren lag naast hem op het bankje een goeddeels lege fles whisky.

“Godverdomme”, vloekte Rand, die danig uit zijn humeur leek, “alweer zo’n verdomde zwerver. Waarom is dit onderkruipsel nog niet opgepakt door de politie?” Zijn toch al volle gezicht was opeens rood geworden van de woede. Jeb, die de nogal abrupte stemmingswisseling bij zijn collega maar al te goed merkte, hield zich wijselijk stil en stond er maar wat schutterig bij.

“Sterf toch! Insect!”, siste Rand woedend en hij schopte vinnig tegen de arm van de zwerver. Die kreunde en kwam opeens schokkerig overeind, als een slecht bestuurde marionettenpop. Hij bracht wat onhoorbare kreten uit en hief zijn handen in een slechte imitatie van een bokser. Rand week even naar achteren, in verbazing dat zwerver zo plotsklaps tot leven was gekomen. Maar toen de zwerver een klap in het luchtledige maakte, kreeg de woede weer de overhand.

“Wat, me nog aanvallen ook?”, gromde hij woedend. Hetzelfde moment haalde hij zelf uit en hij raakte de zwerver vol op de mond. Het was goed beschouwd niet eens een harde klap, maar het was voldoende voor de zwerver op achterwaarts op het bankje neer te kwakken. Hij bracht zijn hand naar zijn nu al bloedende mond en haalde er iets uit, een tand. Die liet hij verbijsterd door zijn vingers gaan.

Randolf draaide zichzelf in afschuw om, “Kom, Jeb, ik ben helemaal klaar met dit stuk verdriet.”

En met die woorden zetten ze zichzelf weer in beweging.

Wordt vervolgd ...